

peus. Salvant alguna excepció —cas dels preservatius— la majoria de productes són d'importació. Els pocs intents videogràfics realitzats al nostre país no han resistit mai la comparació amb la filmografia estrangera. La preocupació dels distribuïdors de pel·lícules d'importació —cas de la Standard, que controla la majoria de firmes americanes— és en tot cas la proliferació de cintes pirates. Es calcula que aquestes suposen gairebé la meitat de l'oferta.

Pel que fa a la venda per correspondència —allà on se situa la major part de la demanda— les vendes realitzades per aquestes empreses estan molt lluny de les seves homòlogues europees. Els magatzems de MAE o Mundi-Post, punteres en el sector, i situades totes dues al Poble Nou barceloní no atenen al dia més de quinze trucades, a una mitjana de 3.000 ptes. per comanda.

A la premsa, les coses són encara més complicades. La majoria de publicacions són de curta vida i cap d'elles passa pel control de l'OJD. Saber quina és la incidència real d'aquestes publicacions és arriscat, però s'ha aventurat la xifra d'una tirada màxima de 200.000 publicacions mensuals en total. En qualsevol cas, un informe de la Societat Sexològica presentat el passat mes de juny deixava constància de la davallada d'aquest tipus de premsa. Únicament es troben estabilitzades les publicacions de tipus eròtic, encara que aquestes han passat també el seu calvari. Per fer-se'n una idea, la revista líder del sector —*Penthouse*— ha reduït en nou anys les seves vendes a més de la meitat. Així, si el 1979 la publicació rondava els 200.000 exemplars, en aquests moments es troba consolidada al voltant dels 60.000.

On la regressió ha estat més espectacular és, però, al cinema. La baixa de l'afició, la creixent competència originada pel vídeo, com també les traves imposades per l'administració —els empresaris diuen que gairebé el 45% de la recaptació va a parar a les seves mans— han conduït les sales X a un cul-de-sac. De les quatre sales existents a València, una està a punt de desaparèixer. El mateix es pot dir pel que fa a Barcelona. De les 8 o 9 sales amb què començà la ciutat el març del 1984 —quan se n'autoritzà la instal·lació— s'ha passat a cinc o sis. Però el degoteig de sales que es tanquen és constant. Fa pocs dies, la Direcció General de Cinematografia de la Generalitat de Catalunya rebia la sol·licitud de baixa d'una altra sala, la del cinema Latino. Des d'aquesta direcció, es veu la caiguda del porno com «inexorable». □

ALEMANYS I AMERICANS LLUITEN PEL CONTROL DEL MERCAT MUNDIAL

El sexe segons Calví

Seriositat empresarial i visió torturada del sexe. Aquesta és la combinació que ha permès al porno alemany de fer-se amb el control del mercat mundial. Un mercat amb ramificacions tenebroses.

F. S.

A Teresa Orłowski els amants del porno la coneixen més pel sobrenom de *Lady Foxx*, una morena de pitrera voluminosa que mostra sempre una urgent necessitat per refregar els racons més accessibles de la seva anatomia al primer lloc que troba... Poc imaginem els seus admiradors que la

Foxx és una immigrada polonesa, antiga assistenta de veterinària que s'incia com actriu en el món del porno per acabar com a propietària d'un dels quatre grups més importants del porno alemany. La marca de vídeo VTO, les publicacions *Lady Domina*, *Bizarre Dominas* o *Madame X*, com també una considerable participació en la indústria de la llenceria de cuir anglesa

El nombre de botigues de sexe que hi ha en aquests moments a l'estat ha quedat reduït a poc més de cinquanta.

són algunes de les seves cartes de presentació.

No tots els propietaris del porno alemany han viscut, però, una vida tan azarosa com la senyoreta Orłowski. **Georg Schmitt**, el màxim distribuïdor mundial del porno, és un reputat i tranquil home de negocis que ha obtingut, en el darrer exercici, uns beneficis de 8.800 milions de pessetes. **Beate Uhse** és una afable i discreta septuagenària que dirigeix amb mà de ferro un negoci que dona de menjar a prop de 1.500 persones. En conjunt, 2.000 milions de beneficis a l'any, una mica més que **Gerd Wasmund** —àlies **Mike Hunter**— el principal realitzador de vídeo del mercat europeu. Tots tenen, però, una cosa en comú amb la senyoreta Orłowski: la seva capacitat per capgirar el mercat mundial del porno.

En la dècada dels vuitanta, la RFA s'ha situat per davant dels americans, tradicionals amos del mercat. La clau de volta d'aquesta expansió ha estat la de prendre's el negoci amb seriositat germànica: la Fira del Sector convoca anualment tots els pornòcrates del món. Es d'allà d'on surten les més importants innovacions, la darrera de les quals —les cabines individuals de vídeo— han estat capaces de revitalitzar les moribundes *sex-shops* del planeta. Això no obstant, el veritable secret dels alemanys ha estat el d'ensumar —amb precisió calvinista— que la violència i l'agressivitat presidirien l'escena porno dels vuitanta. Contemplades des de la perspectiva alemanya, les més celebrades cintes del porno alemany —*Deep Throat* o *The Devil in Mistress Jones* del realitzador **Gerard Damiano**, que daten ja de principis dels setanta— resulten gairebé innocents. Les evolucions de l'actual porno fet a Los Angeles i dels seus protagonistes —**Amber Lynn** i altres estrelles de la *Ginger on the rocks*— són d'una candidesa digna dels fulletons televisius de *Dallas*.

La filmació d'escenes amb violència real han sovintejat en els darrers anys.

Flirtejant constantment amb la il·legalitat i amb aquells aspectes més claustrofòbics i maníacs del porno, els alemanys han bastit un imperi que abasta 5.000 videoteques, 2.000 distribuïdors de vídeo, 200 cinemes, 700 *shops* i prop de 100 cases de venda per correspondència. En total un sector on treballen 30.000 persones i que mou al voltant de 160.000 milions anuals. La xarxa d'interessos que mou el porno alemany arriba a tot el continent.

Així, bona part dels capitals són suïssos, sobretot de la Filminvest, una financera de Zuric. Els *castings* dels

films es contracten a París, diuen que per l'ardor mostrada pels actors. Amsterdam és la capital de la distribució clandestina. Londres, la de la llenceria i utilatge sado-masoquistes. Només la ZbF, l'empresa de Schmitt, controla la distribució dels *gadgets* de la Delta Love, la Doc Johnson o la Vital, els afrodisíacs de la Inverma, la llenceria de la International Loving Fashion. En darrer terme, també els *gadgets* fabricats a Hong Kong, cada vegada més competitius en el mercat, són distribuïts per aquesta empresa amb seu a Wiesbaden.

El preu d'aquesta expansió ha estat, però, l'enduriment de l'oferta. La zoofília, les relacions amb menors i la filmació d'escenes de violència real han sovintejat més del normal en els darrers anys. Les màfies holandeses i americanes controlen bona part d'aquest sector més clandestí, que curiosament es destina —gairebé en un 85%— al mercat americà i que porta de bòlit els homes de la Interpol.

A Dinamarca, l'únic país on es legalitzà la utilització de menors en films porno, l'administració va haver de fer marxa enrere el 1985 davant la gosadia d'empreses com la Rodox. Als EUA, la realització de pel·lícules *snuff* —de violència real— ha suposat la desaparició de centenars de dones i menors, assassinats i torturats en directe davant de les càmeres. L'enduriment de l'administració americana ha obligat les màfies a abandonar el sud dels EUA —els immigrants clandestins mexicans eren les víctimes preferides— i a dirigir-se a Tailandia per reclutar nous actors. Aquests arguments, com també la prostitució encoberta que representa el negoci, han fet saltar pels aires les justificacions d'algunes administracions com la de la RFA, que el 1975 legalitzà aquest negoci adduint que la permissivitat feia disminuir els delictes sexuals. □

EL VOSTRE DESIG, INFORMATITZAT

«Defi», porno per correspondència

Llibres, revistes, vídeos, films, «gadgets», llenceria, afrodisíacs... Gerard Menuud —antic propietari de sales X al Perpinyà del franquisme— és avui l'emperador del porno francès. Quatre-cents mil clients informatitzats en són la prova.

F. Surroca

Fa cara d'avoriment. Agafa la pala de plàstic i, d'una saca que té al darrere, extreu un grapat de pastilles que fan olor de pinso. Les escampa damunt la taula i les va col·locant, en petits grapats, en unes capsetes de plàstic. «Són afrodisíacs», explica. L'home somriu quan se li demana per

l'efectivitat del producte, arronsa les espatlles. En qualsevol cas, no fa cara de ser un superdotat.

A tota la fàbrica es respira la mateixa seriositat, les mateixes mirades líquides, asèptiques. Situada als afores de Perpinyà, a la zona industrial nord, «Defi» ocupa trenta-cinc treballadors. El propietari, Gerard Menuud, és un simpàtic trapella, els cabells recollits en